

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ήδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Τρίτη τοῦ μηνὸς Γενάρη,
ἔρχονται Καλλικαντζάροι,

Ἔτος χίλια κι' ἐνιακόσα δεκαπέντε δοξασμένο,
ποῦ μὲ μάντις εὐοίωνους ἀγαθὰ κι' ἐγὼ προσμῆνω.

Χίλια τρακόσα κι' εἰκοσιένα,
χαρτιά, παιχνίδια, λεπτὰ χαμένα.

**Καλήμερα καὶ πάλι
τῶν δὲ τὸ ξεῦρος ψάλλει.**

Α'.

Φ.—Καλήμερα, καλήμερα, καὶ πάντα καλημέρα,
κι' ἄς τὸν καλημερίσωμε τοῦτον τὸν Κυβερνήτη...
ἀφέντη μας, πεντάφεντε, καὶ τῆς Βουλῆς πατέρα,
ποῦ χεῖς στή γλῶσσα ζάχαρι, στὰ λόγια σου μαγνήτη.

Ἐμπρός μας ζηλευτὸς περνᾷς,
ἐσὺ μᾶς δυναμόνεις,
κι' ὅσο τὸ κράτος κυβερνᾷς
τόσο καὶ καρδαμόνεις.

Ὅλα γιὰ σέν' ἀνθοβολοῦν,
ἔχεις καὶ τὸν Μανώλη,
ποῦ γιὰ τὴν δρᾷσι τοῦ μιλοῦν
καὶ τὴν θαυμάζουν ὅλοι.

Ἐχεις Μιχαλακόπουλο γιὰ τὴν Οἰκονομία,
ποῦ δίνει σ' ὅλους ἄνεσι, ποῦ δίνει κι' εὐθυμία.

Ἐχεις κι' αὐτὸν τὸν Ρακτιβάν, ποῦ περπατεῖ καὶ κρίνει
δὲν νυχάτος κόκορας κάθε δικαιοσύνη.

Εὐὸν μονάχος κύριος τοῦ νέου καθεστῶτος
καὶ δὲν σὲ πιάνει κανενὸς ζηλιάρη βασκανία,
ἀμπουν διαμάντια γύρω σου κι' ὁ Διαμαντίδης πρῶτος,
ποῦ μ' αὐτὸν θὰ πάη' μπρὸς κάθε συγκοινωνία.

Ἐχεις γιὰ γούναϊς ράμματα,
ἔχεις καὶ γιὰ τὰ γράμματα,
μὰ καὶ γιὰ τὸ φαλτῆρι,
τὸν Τσιριμῶκο τὸν πολὺ,
τὸν Ὑπουργὸ τὸν προσφιλεῖ,
ποῦ δὲν χαλᾷ χατῆρι.

Ἐέρεις καὶ μέτρα καὶ ρυθμούς,
ἀλλ' ἔχεις καὶ στοὺς ἀριθμούς
αὐτὸν τὸν Διομήδη.

Ποῦ βρίσκει πλούτους ἀφανεῖς,
καὶ στήν κοιλίτσα του κανεῖς
δὲν βάζει κεραμίδι.

Ἄς παίξῃ ψυσαρμόνικα, κτυπάτε καὶ νταούλι,
καὶ πάλι τοῦ Λευτέρη μας θὰ τοῦ τὰ ποῦμε τώρα...
σὺ Κονσολάτα κυβερνᾷς, κι' ἔχεις καὶ τὸν Μιαούλη,
γιὰ νὰ βαστᾷ τὸν μπούσουλα μέσα σ' αὐτὴ τὴ μπόρα.

Λένε καὶ γιὰ τὴν γνώσι σου καὶ γιὰ τὸ ροιζικό σου,
ἐσὺ κερνᾷς, Πρωθυπουργέ, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἡδύποτα,
ἀλλ' ἔχεις καὶ τὸν Κλέαρχο πρῶτο γραμματικό σου,
ὅπου τὸν λὲν πολυφαγᾷ χωρὶς νὰ τρώῃ τίποτα.

Ἐχεις κι' ἓνα μειδιάμα
Τζοκόντας ζηλευτό,
ὅπου πολὺ θυμίαμα
σοῦ καίνε καὶ γι' αὐτό.

Καλήμερα, καλήμερα, καὶ πάντα καλημέρα,
κι' ἄς τὸν καλημερίσωμε τοῦτον μας τὸν ἀφέντη...
ἀφέντη μας, πεντάφεντε, ποῦ πέρνεις τὸν ἀέρα
καὶ κόβεις κάθε φαφλατῶ καὶ παρλαπίπα γλέντι.

Πολλοὶ σὲ παρασκότισαν, ἀλλὰ δὲν ἐσκοτίσθης,
πολλοὶ γιὰ σένα ῥώτησαν μιὰ κι' ἄλλη μαργαρίτα,
ἐσὺ Μεσσίας καὶ Καβούρ ἀπ' ὅλους ἐδαπτίσθης,
κι' ἂν σ' ἐδαπτίσανε καὶ Πίτ, μὰ δὲν πατεῖς στήν πῆτα.

Ἐχεις κι' ὀλόκληρη Βουλὴ καὶ πλειονοψηφία,
ποῦ γίνεται μ' αὐταῖς διπλῇ κι' ἡ γνώσις κι' ἡ σοφία.
Κι' αὐτὰ ποῦ τώρα σκέπτεσαι θὰ ἔγουνε σέ καλὸ σου,
ἀλήθεια τὰ κατὰφες καλὰ μὰ τὸ μαλὸ σου,
κι' ἐλπίζομε καλλίτερα πῶς θὰ τὰ καταφέρης,
καὶ τοῦ λοιποῦ κάθε Καβούρ θὰ λέγεται Λευτέρης.

Θερίᾳ ζητοῦν ἀνήμερα
νὰ τοὺς παραχωρήσωμε
κάποια δικὰ μας μέρη.

Μὰ λέμ' ἐμεῖς καλήμερα,
κι' ἄς τὸν καλημερίσωμε
τοῦτον μας τὸν Λευτέρη.

Τὸ ξέρεις πῶς οἱ γείτονες μᾶς ἔχουν στὸ στομάχι,
μὰ στέλλεις καὶ τὴν Ἑλλή μας σ' ἐκείνο τὸ Δυρράχι.

Με λόγια σὺ δὲν φλέγεις,
μ' αὐτὰ δὲν συγκινεῖσαι,
μόνος σου μάγος λέγεις,
κι' ἀλήθεια μάγος εἶσαι.

Β.

Καλήμερα, καλήμερα, καὶ πάντα καλήμερα,
κι' ἄς τὸν καλήμερήσωμε καὶ τοῦτον τὸν ἀστέρα.
Ἀστέρι μας, πεντάστερο, πέντε φοραῖς ἀστέρι,
ὅπου σὲ λὲν Λευτέρη,
μέσ' στήν καρτόσα χαίρεσαι, πεζεύεις καμαρόνεις,
κι' ὅπου πατεῖ τὸ πόδι σου λουλούδια φανερώνεις.

Μάγοι παλαιοὶ προβάλανε μ' ἓνα παλιὸ τεφτέρι
νὰ κάνουν μάγια μυστικά τοῦ μάγου τοῦ Λευτέρη,
μὰ δὲν τὸν ἐπειράξαν, κι' ἐδείξαν τὰ μάγια
ὅτι τὸ μάτι τοῦ λαγοῦ δὲν τὸ χ' ἤ κουκουδάγια.

Σὲ δαφνώνας περπατεῖ,
βάζει τὸ νερὸ στ' αὐλάκι,
κι' ὅλοι λένε πὼς κρατεῖ
νυκτερίδας κοκκαλάκι.

Νάτος νάτος... παίζει μόνος
ἐν τῇ μέσῃ τοῦ δαφνώνος,
καὶ σ' ἐχθροὺς καὶ φίλους νεύει
καὶ τὸν κόσμον σαγηνεύει.

Μάγος εἶναι μὲ μισαλό,
μάγος εἶναι γιὰ καλό,
κι' ὅχι μάγος σὰν κι' ἐκείνους,
Περικλέτο μου κουτέ,
ποῦ τοὺς ἔκαιαν ποτὲ
μέσα σὲ φρικτὰς καμίνους.

Μαγγανείαις δὲν γνωρίζει,
στὸ σκοτάδι δὲν γυρίζει
μόνος του χωρὶς μιλιὰ.

Δὲν κυττάζει τὰ φεγγάρια,
μήτε βάζει στὴν ἀγγάρια
ὅπως ἄλλοι τὰ σκυλιά.

Ἕνας μάγος σ' ὅλα νέος,
ὅπου κόσμος κεχηναῖος
τ' ἄχει μπρός του σὰν χαμένα.

Δὲν καλεῖ καθὼς τοὺς πρώτους
μήτε πνεύματα τοῦ σκότους,
μήτε ξωτικὸ κανένα.

Δὲν τὸν σκιάζουν μαγγανείαις,
δὲν τὸν σκιάζουν ξωτικά,
καὶ γιὰ τόσας βασκανίαις
ἔχει ξόρκια μαγικά.

Νάτος ὁ καινούριος μάγος,
ποῦ δὲν τὸν πτοεῖ καθόλου,
μήτ' ἐμφάνισις διαβόλου,
μήτε πόλεμος παμφάγος.

Νάτην νάτην ἢ σελήνη...
ἔλα' πές μας τί θὰ γίνη
ἓνας κι' ἄλλος τὸν ῥωτᾷ.

Καλιακούδαις καὶ κοράκια,
νυκτερίδες καὶ γεράκια
φεύγουν μόλις τὰ κυττᾷ.

Καὶ σὲ τέχναις μαγικαῖς
σὰν τοὺς ἄλλους δὲν τυρβάζει,
μήτε Σολομωνικαῖς
μέρα νύκτα δὲν διαβάζει.

Κύττα, Περικλῆ κανάγια,
πὼς μαγεύει δίχως μάγια,
κι' ὅλοι σκούζουν δλοένα:
μάγια θάχης καμωμένα
καὶ χανόμαστε γιὰ σένα.

Πᾶν τὰ μαγικά τὰ πρώτα,
φεύγει κάθε πειρασμός,
σήμερα τὰ νέα Φῶτα,
σήμερα κι' ὁ φωτισμός.

Νέον φῶς Ἀνατολῆς,
καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Βουλῆς
φτερουγίζει στὸν Λευτέρη
ὥσάν ἓνα περιστέρι.

Κι' ἀπὸ πάνω μὰ τρανή
ἐξαγγέλλεται φωνή:
τοῦτος μάγος ποθητὸς
καὶ καθ' ὅλα δυνατός.

Κύτταξέ τον... νάτος νάτος
ὅπως πάντα νοτισσάντος,
καὶ καλὰ καρδαμωμένος
μὲ νομοσχεδίων μένος.

Τῶν νέων Φώτων σχολή,
ποῦ τὴν γρορτάζουν ὅλοι.

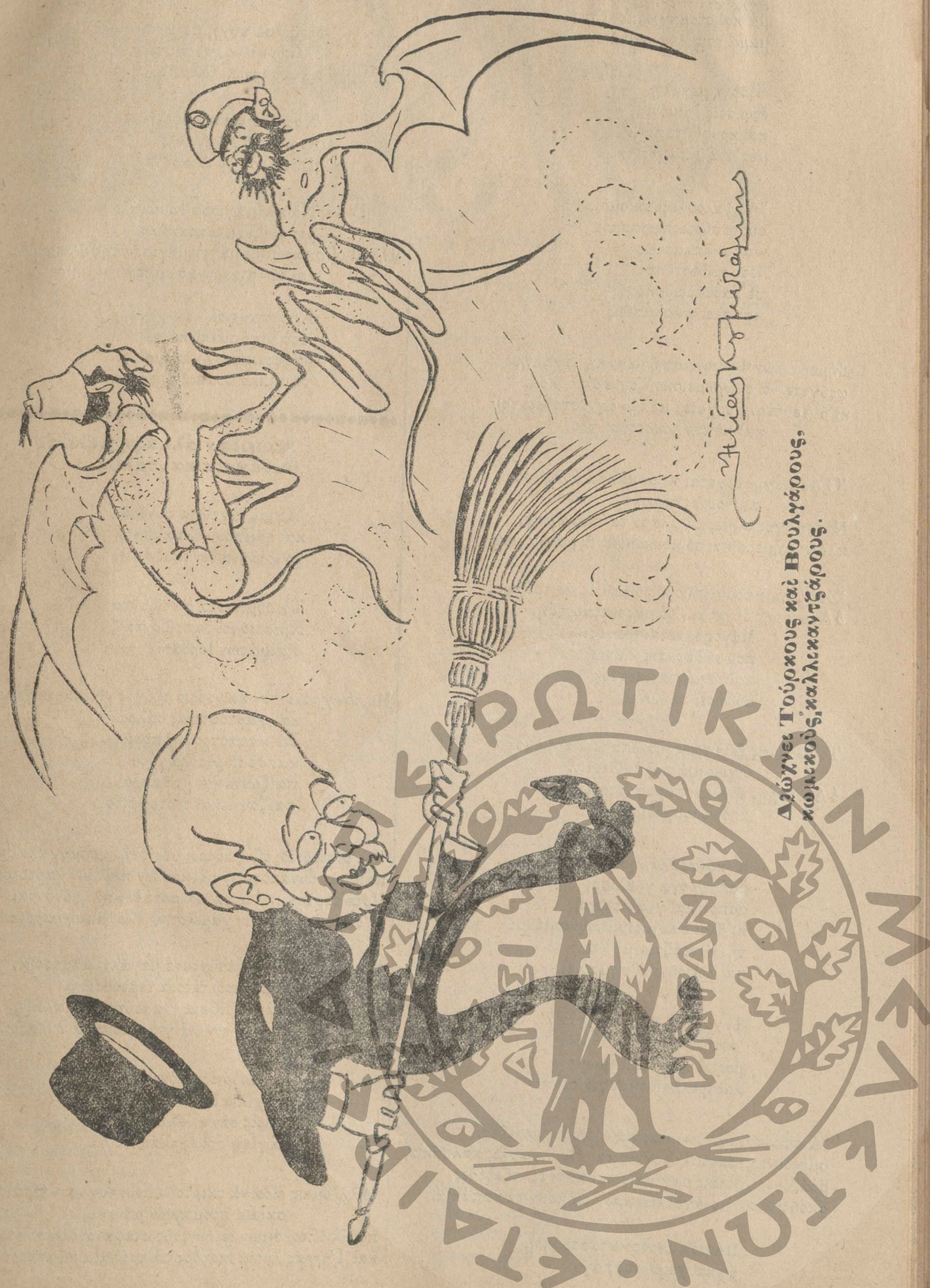
Καινούριος μάγος, βρὲ παιδιά,
κανεὶς μὴ βγάλη τσιμουδιά.

Μάγοι παλαιοὶ τὸν βλέπουνε καὶ πικρναστενάζουν,
ἀπὸ τὸ τόσο μέλι σου δός μας, τοῦ λένε, ἴλιγο,
φεύγουν καὶ καλλικάντζαροι, ποῦ γύρω του φωνάζουν:
μαμὰ τσιτσί λουκάνικο νὰ φάω καὶ νὰ φύγω.

Καινούριος μάγος ἔρχεται, ποῦ δίχως μάγια δρᾷ,
τοῦ μάγου τὸ χαμόγελο μόν' ἢ Τζοκόντα τ' ὀχει,
νάσου καὶ καλλικάντζαροι, δαιμόνια φαιδρά,
ποῦ μπαίνουν μέσ' στὰ σπήτια μας ἀπὸ τὴν καπνοδόχη.

Σέρνουν τριγύρω μας χορὸ
καὶ κάτι ψιθυρίζουν,
κι' ὅ, τι κυττάζουν καθαρὸ
τὸ καταμαγαρίζουν.

Καλλικαντζάροι νηστικοὶ
κάνουν βουτιαῖς ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Έχουν και χέρια, που κρατούν
μαχαίρι μαυρομάνικο,
μά και στομάχια, που ζητούν
μαμὰ τοιτσι λουκάνικο.

Έορτή μεγάλη,
ἔξω σεις, δαιμόνια,
και κρυφθήτε πάλι
μέσ' στὰ καταχθόνια.

Άς ψαλούν εξορκισμοί,
σύρτε σύρτε, πειρασμοί
νέας ἀναπλάσεως,
νέου καθεστῶτος,
σὲ Ταρτάρου σκότος
και σὲ πῦρ κολάσεως.

Σήμερα τῶν Φώτων μας ἡ μεγάλη Σχόλη,
φεύγετε νὰ φεύγωμε, σκούζουνε διαβόλοι,,
κι' ὁ Λευτέρης ἔρχεται μὲ τὴν ἀγιαστοῦρα του
και μὲ τὴν βρεκτοῦρα του.

Ὁ Λευτέρης ἔρχεται, κι' οἱ καλλικαντζάραι
πέρνουνε ποδάρι.

Νέος μάγος σήμερα' χάλασε τὰ πιάνια μας,
κλάψε σήμερα και σὺ, κουκουδάγια μάννα μας.

Στὴ φωλιά του' γρήγορος ὁ καθεὶς ἄς τρέξη...
ὁ Λευτέρης ἔρχεται... θὰ μᾶς καταβρέξη.
Μάγος ἔρχεται τρανός,
ποῦ σὲ δάφναις κλίνει,
και τὰ μάγια καθενὸς
αὐθωρεὶ τὰ λύνει.

Τοῦτος μᾶς' ξεφύτρωσε παρασπουδασμένος
δίχως μιὰ προπαίδεια...
ὁ Λευτέρης ἔρχεται παραφορτωμένος
ἀπὸ νομοσχέδια.

Κόκορας ἐλάλησε,
ἄσπρη ρόγα' γράλισε,
ἄσπρη και γαλιστερή,
κι' ὅλοι σὰν μπουμπουνισμένοι
τὴν κυττάζουν μὲ κερὶ,
και' ρωτοῦνε τί σημαίνει.

Τί χαράις!... τί πανηγύρια!...
'στὰ' φηλὰ τὰ παραθύρια
μάγια μούχεις καμωμένα
και τρελλαίνομαι γιὰ σένα.

Άκούονται τριγύρω μας παθητικοὶ γιανέδες,
σμίγουνε φέσσαροι Τουρκίας και Βουλγαρίας καλπάκια,
βράζουνε χύτραις μαγικαῖς και κᾶτι τεντζερέδες,
ὁποῦ κυλοῦν μονάχοι των και' βρίσκουν τὰ καπάκια.

Παντοῦ πυρὸς καταστροφή,
μὰ και χειμῶνος πάγη,

και φθάνουν Κάλχαντες σοφοὶ
κι' ἀλχημισταὶ και μάγοι.

Μέσα σὲ φύχη παγερά
βλέπω ν' ἀνοίγη τὰ φτερά
κάτασπρη πεταλούδα.

Χορεύει μία προσφιλὴς
κυρία τῆς' Ανατολῆς,
μιὰ κανονιέρ' Ἀρκουδα.

Νὰ και μάγισσα Τουρκάλα,
ροκανίζει μιὰ κοκκάλα.
Μὴ και σὺ σκαρώσης μάγια, μάγισσα τῆς Φατουμάς,
και δὲν πιάνουνε σ' ἐμᾶς.

Κύττα τὸ πολὺ σου χάλι,
'στὸ' δικό σου τὸ κεφάλι
θὰ ξεσπάσουν, κακομοίρα...
τὰ μισὰ σου και μιὰ λύρα.

Χωρὶς ν' ἀλλάξη μέλος συνέχεια και τέλος.

Άγιάζουν τώρα τὰ νερά
και λάμπουν ὅλα καθαρά,
φουρτοῦνα δὲν τὰ πιάνει.

Τὰ σύμπαντα φωτίζονται,
Χριστιανοὶ βαπτίζονται
σ' αἱμάτων' Ἰορδάνη.

Με τὸν χρόνο τὸν καινούριο τζόγος γίνεται μεγάλος
και χαρτοφορίας σάλος.
Σὲ καταστροφῆς πυρὰ
και σὲ πυροβόλα γύρω
παίζουνε και μπακαρά,
παίζουνε και τέρτσο τίρο.

Ὅλ' οἱ πρῶτοι τζογαδόροι μέσ' στὴν κοσμοχαλασιά
παίζουν δυνατὸ παιχνίδι και δὲν πιάνουν χαρτοσιά.
Πότε τέρτσοι, πότε φάτσα πότε δὲν πληρόνονται,
κι' ὅλοι βρίσκονται χαμένοι, κι' ὅλοι μπαγλαρόνονται.

Μόνον οἱ Τούρκοι, ποῦ χουνε μεγάλη ματαριά,
ἔφαγαν οἱ κακόμοιροι τέτοια τερτσοτριά,
ποῦ κι' ὁ Μωχάμετ βέβαια γιὰ τοῦτη θ' ἀλλάξη...
οἱ Ρῶσσοι τοὺς τὴν εἶχανε γιὰ μποναμά φυλάξει.

Καινούριος χρόνος λαμπερὸς
μὲ χίλια δρόσπολλάτη,
χωρὶς σὰν κι' ἄλλοτε χορὸς
νὰ γίνη' στὸ Παλάτι.

Άλλ' ὅμως εἶδα γὰ σκιρτοῦν περὶ τὸν νέον Θρόνον
σκιαῖς προμάχων μόνον,
ποῦ δὲν πολέμων ἱερῶν τοὺς στεφανώνουν κλέη
και' Ῥήγας λεοντόκαρδος τὰ τρόπαιά των λέει.